

عنوان مقاله:

همگونی همخوان با همخوان در گویش دماوندی: نظریه هندسه مشخصه‌های واجی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبانشناسی گویشهای ایرانی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

عالیه کرد زعفرانلو کامبوزیا - دانشیار زبانشناسی همگانی دانشگاه تربیت مدرس

محمد جواد حجازی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم

لیلا رحمتی نژاد - دانشجوی دکتری زبانشناسی همگانی دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر در چارچوب نظریه هندسه مشخصه‌های واجی به بررسی فرایند همگونی همخوان با همخوان در یکی از گویش‌های استان تهران موسوم به گویش دماوندی می‌پردازد. نظریه هندسه مشخصه‌ها نیز به این موضوع می‌پردازد که چگونه مشخصه‌های تمایزدهنده مختلف توسط قواعد واجی مرتب می‌شوند. این‌که آیا می‌توان در چارچوب این نظریه، فرایند همگونی همخوان‌ها در گویش دماوندی را تبیین کرد یا خیر، مساله مطرح در این پژوهش است. برای پاسخگویی به این پرسش، ابتدا 600 داده از طریق ارائه پرسشنامه به گویشوران و نیز با استفاده از داده‌های موجود در کتاب‌ها و پایان‌نامه‌های مرتبط جمع‌آوری گردید. سپس با معرفی نظریه و در نظر گرفتن روش تحقیق مناسب به تحلیل داده‌ها پرداخته شد. تحلیل هر یک از همگونی‌ها از طریق مشخص کردن تناوب‌های موجود در بین داده‌ها، ارائه جدولی از نمونه‌های هر تناوب، انتخاب یک نمونه به‌عنوان مثال، بررسی دو فرضیه برای مشخص شدن صورت زیرساختی آن، بیان صورت خطی فرضیه تأییدشده و در نهایت ارائه بازنمایی غیرخطی نمونه از طریق مشخصه‌های واجی صورت پذیرفت. نتایج به‌دست آمده حاکی از آن بود که فرایند همگونی همخوان‌ها در گویش دماوندی و در چارچوب نظریه هندسه مشخصه‌های واجی، قابل تبیین است.

کلمات کلیدی:

همگونی همخوان با همخوان، نظریه هندسه مشخصه‌های واجی، گویش دماوندی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148175>

